

تشدید ستم و سرکوب راه به جایی نمی‌برد!

کانون نویسندگان ایران:

آزادگان! آزادی‌خواهان!

از منجنیقِ سرکوب هم‌چنان سنگِ فتنه می‌بارد. روز جمعه ۱۳ آذر- روز مبارزه با سانسور- از برگزاری مراسم بزرگداشت محمد مختاری و محمدجعفر پوینده، جان‌باختگان راه آزادی و ستم‌ستیزی، جلوگیری کردند. روز بعد، شنبه ۱۴ آذر، در پارک لاله تهران به تجمع مادران عزاداری که جگرگوشه‌هایشان را در شکنجه‌گاه‌ها و خیابان‌ها به خون کشیده‌اند یورش بردند و ضمن ضرب و شتم بی‌رحمانه‌ی این سالخوردگان داغدار بیش از بیست تن از آنان را بازداشت و روانه سیاه‌چال‌ها کردند. دوشنبه ۱۶ آذر، روزنامه «حیات نو» را توقیف کردند. و سرانجام سرکوب روزهای اخیر به اوج خود رسید و در طول روز و شب ۱۶ آذر مراسم مسالمت‌آمیز «روز دانشجو» با چماق و باتوم و گاز اشک‌آور و تیراندازی روبه‌رو شد و صدها تن از دانشجویان و مردم معترض و آزادی‌خواه دستگیر شدند.

مردم شریف و آزاده!

ما می‌پرسیم مگر نه این که حاکمیت خود در دی‌ماه ۱۳۷۷ پذیرفت که پوینده و مختاری و نیز پروانه اسکندری و داریوش فروهر توسط عناصر وزارت اطلاعات به قتل رسیدند؟ پس چرا مانع برگزاری مراسم یادبود این ستم‌کُشتگان می‌شود؟ مگر نه این که قرار شد شکنجه‌گرانِ متولیِ کهریزک به جرم کشتار فرزندانِ مادران عزادار محاکمه شوند؟ پس چرا به تجمع توأم با سکوت این مادران یورش می‌برند و آنان را به ضرب مشت و باتوم بازداشت می‌کنند؟ مگر نه این که آزادی مطبوعات و نشریات از جمله دست‌آوردهای انقلاب مردم در سال ۱۳۵۷ است که حاکمیت کنونی قاعدتاً باید آن‌ها را پاس بدارد؟ پس چرا حتی همین نشریاتِ خودی را که از سوی جناحی از خود حاکمیت منتشر می‌شوند برنمی‌تابد و آن‌ها را یکی پس از دیگری به محاق توقیف می‌برد؟ مگر نه این که «روز دانشجو» در مخالفت با کودتای سیاه و ننگین ۲۸ مرداد و ورود نیکسون جنایتکار به ایران در ۱۶ آذر ۱۳۳۲ شکل گرفت و حاکمیت کنونی ظاهراً خود را «میراث‌دار» آن مبارزه‌ی ضداستبدادی-ضدامپریالیستی می‌داند؟ پس چرا مراسم دانشجویان را این چنین وحشیانه در هم می‌کوبد؟

مردم آزادی‌خواه !
چنان که در یکی از بیانیه‌های اخیر اعلام کرده‌ایم، حاکمیت در مسیری
افتاده است که ادامه حیات خود را در تشدید بیش از پیش سرکوب و
ستم جست‌وجو می‌کند، راه بی‌بازگشتی که فرجام آن از هم‌اکنون روشن
است؛ آنان که باد می‌کارند، توفان درو خواهند کرد. پاسخ پرسش‌های
بالا را در این واقعیت عریان باید یافت. ما تشدید ستم و سرکوب را
محکوم می‌کنیم و بر اساس منشور خود آزادی بیان بی‌هیچ حصر و استثنا
را حق مسلم همگان می‌دانیم و بر آن پای می‌فشاریم. به نظر ما، آن
چه گذشت همه از مصادیق بارز سرکوب آزادی بیان است.

کانون نویسندگان ایران
۱۷ آذر ۱۳۸۸